

A malom és mi

OTIT (Olvass többet!- tábor) a Túr mentén

Az Olvass többet!- tábort ebben az évben Túristvándiban rendezték meg június 28-30 között a nemzetközi verseny táborának adys szervezőtanárai: Petermainé Juhász Zsuzsa és Kónya István. Tizenhat diák volt részese a nagy kalandnak. A kis létszám garantálta a családi hangulatot. Többen törzsvendégként érkeztek - Debrecenből, Hajdúszoboszlóról és Újszászról - az immár hetedik éve megrendezett eseményre. Az érdekes játékok, vetélkedők és a csapatversenyek kezeskedtek a felhőtlen szórakozásról.

Vendéglátóink a Túr Party vendégházban fogadtak és szállásoltak el minket. Miután szusszantunk egyet, és elfogyasztottuk az ebédet, az egész társaság az udvaron gyűlt össze. Ismerkedős játékokkal oldottuk a hangulatot, párt választottunk metakomunikatív úton, majd csapatokat alakítottunk.

Az első csapatverseny mindenkinek tetszett, hiszen ki ne szórakozna négy gesztikuláló, néma, erőlködő kamaszon, amint próbálják elmutogatni, miként működik a pattogatott kukoricát készítő gép vagy netalán a botmixer.

Ezután egy kis gyakorlás következett, két labdát kellett dobálgatnunk párokban. Majd jött a rendkívül veszélyes csavar, ugyanis az egyik labdát tojásra cseréltük! Volt, aki megúsza szárazon... de volt, aki nem!

Tisztálkodás után egy látszólag könnyebb feladatot kaptunk, tollasoztak a csapatok, és szerencsére senkit nem tántorított el a 200 km/órás szél.

Jól szórakoztunk. Egy rövid pihenő után egymás lába alatt átbújva sorversenyben mértük össze fűvön kúszó-mászó tehetségünket. Meglepő, hogy egy ilyen verseny mennyire össze tudja hozni a társaságot, rengeteget nevetgáltunk.

Ugrálóköteleztünk is, ami szintén nem volt veszélytelen, de egész jól megoldottuk, tanulva az egymásra figyelés művészetét.

Egy pihentető, meditatív feladat következett: képzeletbeli fákat ölelgettünk, majd hozzáfogtunk a táborba beugró feladatként már korábban megkapott, a malom motívummal kapcsolatos tablók készítéséhez. Gondolatfelhőink, versek, mesék, motívumértelmezések, gyönyörű rajzok, alkotások díszítették tablóinkat.

Az egyik ilyen alkotás a következő volt:

Végtelen kereken...

Regényes táj misztikus kincse,
Don Quijote elveszett reménye,
Egereknek szerény menedéke,
Költőknek nagy szenvedélye.

Gazdagság, bőség, szeretet,
Ez élteni a malomköveket.
Vagy halállal túlélve az életet,

A kerék lesz a végzeted.

Tűnni nem akaró végtelen,
Szűnni nem tudó szerelem,
Az örök Világegyetem
Őrlődik egy malomkereken.

Körbe-körbe mindig visszatérve,
De valahogy mégis továbbérve.
Ez lehet létünk értelme,
Nélkülünk a malom nem őrölne.

(Andirkó Máté (DSZC Péchy Mihály Szakgimnáziuma))

Persze senki nem hagyja el Túristvándit anélkül, hogy meg ne látogatta volna a híres vízimalmot. Hallottunk és olvashattunk is már róla, és állíthatjuk, hogy tényleg olyan festői szépségű, mint amilyennek leírják. Pogány Károly, vagyis Karcsi bácsi volt az idegenvezetőnk, aki az öreg malom összes titkát megosztotta velünk. Visszaérve a szállásra mindenki mesélhetett a kedvenc könyvéről, arról, amit mindenáron megvédene és megőrizne, ha a könyveket el akarnák pusztítani. Megtudtuk, hogy a következő tanév egyik ajánlott olvasmányából, Ray Bradbury 451 Fahrenheit című regényéből származik az ötlet. Sok különböző véleményt hallottunk, és érdekes volt megtudni, ki mit őrizne meg és miért. Táborlakóink többek között G.Durrell, E.Hemingway, Molnár Ferenc, E.H.Porter, Rejtő Jenő, J.R.R.Tolkien. 1-1 művét tanulnák meg, ha Bradbury szörnyű víziója valóra válna. Ezután különböző, korábbi olvasmányainkkal, valamint Túristvándinak és környékének irodalmi életével kapcsolatos feladatokkal tornáztattuk az agyunkat, majd kaptunk egy-egy kétperces néma filmjelenetet csapatonként, ezeket kellett viccesen szinkronizálnunk. A csapatok jókat szórakoztak a felkészülés ideje alatt, és persze "élesben" is ment a hahotázás.

Este a kenyérlángos-vacsora után tűztáncot tanultunk, és a gyermeki leleményességnek köszönhetően piros fényben úszott az egész kert (persze nem az igazi tűz miatt, piros ledekert „szereltünk” magunkra).

Másnap reggeli után kaptunk egy kis eligazítást, majd elindulhattunk felfedezni a falut. Mivel a feladatok egy része a tábor területén kívülre esett, a település lakóival is megismerkedhettünk, és az idősek napközi otthonában Ibolya néni vezényletével vicces történeteket, verseket olvastunk fel az ott élőknek. A könyvtárba is bekukkantottunk, és összebarátkoztunk a könyvtáros Marika nénival.

A csapatok véleménye szerint a könyvtárhoz volt a legnehezebb eljutni, de végül mindenki visszaérkezett a szállásra, így folytathattuk a napot, mégpedig egy

szokatlan versenyfeladattal: palacsintasütéssel. Aznap vendégeink: Dobránszky Sándor igazgatóhelyettes úr és felesége voltak az első bírálóink.

Ebéd után meghallgattunk Kónya tanár úrtól egy érdekes beszámolót az idő mértékegységeinek kialakulásáról és az elnevezések eredetéről. A szabad időben néhányan zenélgettünk, mások pedig pihentek vagy fociztak.

Miután elfogyasztottuk a vacsorát, egy csalafinta kvízzjátékban vettünk részt, ki több, ki kevesebb sikerrel, de nagy kacagással és egészen kreatív válaszokkal. Később tüzet raktunk, másodjára is vacsoráztunk. Gitárszó mellett, jó hangulatban telt az este. A csillagos égben gyönyörködve fejeződött be a napunk. Péntek reggel az átlagosan három óra alvással töltött éjszaka után viszonylag frissen reggeliztünk, és zene mellett beszélgettünk az elmúlt pár napról, valamint arról, hogy mennyi mindennel gazdagodtunk. Zsuzsa nénitől kapott tengeri kövekre és egymásnak kis füzetekbe írtunk pár szép és bátorító szót, megpróbáltuk pár szóban megfogalmazni, mit kaptunk ettől a tábortól, melyek voltak a legnagyobb élményeink. Halk nevetgélés kíséretében felidéztek a legjobb pillanatokot. Jól jellemzi a tábort, hogy szinte mindenki azt említette, új barátokra tett szert. Szerintem is ez volt a legjobb: remek társaság alakult ki. Zsuzsa néni és Kónya tanár úr idén is kitettek magukért, a szellemes programok egy szuper közösséget formáltak az eleinte kissé szótlan csapatból.

Hogyan is búcsúzhatnánk másképp? Találkozunk újra! „Jövőre, veletek, OTIT.”

A tábori bloggerek írásaiból szerkesztette: Hodik Lilla 10.B osztályos tanuló
(Debreceni Ady Endre Gimnázium)